

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 7To/15/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8713010401
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 09. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Tobiaš
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2016:8713010401.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Tobiaša a sudcov JUDr. Moniky Halkociovej a JUDr. Mariána Sninského na verejnom zasadnutí konanom dňa 07.09.2016, v trestnej veci proti obžalovanému M. H. pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr. zákona, o odvolaní okresného prokurátora a obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu B. sp. zn. 2T 29/2013 zo dňa 07.07.2015 takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/,e/ Tr. por. z r u š u j e napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por.
Obžalovaného M. H., nar. XX.XX.XXXX v B., trvale
bytom M., P. V. XXX/XX, okr. B.

u z n á v a v i n n ý m , ž e

-v presne nezistenom čase okolo 18.30 hod. dňa XX.X.XXXX v blízkosti nákupného strediska F. v B., na ul. G. č. 2, ďalej v presne nezistenom čase okolo XX.XX hod. dňa XX.X.XXXX na parkovisku v blízkosti nákupného strediska F. v B., na ul. G. č. 2 a taktiež v presne nezistenom čase okolo 7.30 hod. dňa XX.X.XXXX v motorovom vozidle, v ktorom šiel spolu s poškodeným B. T. na OO PZ M., pri opakovaných osobných stretnutiach s poškodeným B. T. žiadal od tohto vrátenie retiazok a privesku, ktoré podľa tvrdení obžalovaného mal odcudziť švagor poškodeného B. N., pričom pri týchto stretnutiach po ňom žiadal, aby situáciu riešil, pričom mu uvádzal, že sa mu môže niečo nepekné stať, a to aj jeho rodine, že pozná rôznych ľudí, ktorí mu môžu ublížiť a spôsobiť nejakú ujmu, pričom pri poslednom stretnutí po poškodenom žiadal, aby na polícii uviedol, že B. N. si skutočnosti uvádzané v trestnom oznámení vymyslel, pričom následne poškodený B. T. na OO PZ M. odovzdal jeden kus privesku v znamení Škorpióna striebornej farby a na polícii vypovedal pravdivo, čím vzbudil u poškodeného obavu o jeho život a zdravie, ako aj členov jeho rodiny,

t e d a

-iného hrozbou násillia nútil, aby niečo konal

č í m s p á c h a l

- zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr. zák.

a za to mu súd

u k l a d á

Podľa § 189 ods. 1 Tr. zák., s použitím § 38 ods. 2 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 2 (dvoch) rokov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. výkon trestu podmienene o d k l a d á.

Podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. u r č u j e skúšobnú dobu v trvaní 1 (jedného) roka.

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného M. H. z a m i e t a.

o d ô v o d n e n i e :

I. rozsudkom uznal okresný súd obžalovaného M. H. vinným z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr.zák. s použitím § 38 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že
- v presne nezistenom čase okolo XX.XX hod. dňa XX.X.XXXX v blízkosti nákupného strediska F. v B., na ul. G. č. 2, ďalej v presne nezistenom čase okolo 18.00 hod. dňa XX.X.XXXX na parkovisku v blízkosti nákupného strediska F. v B., na ul. G. č. 2 a taktiež v presne nezistenom čase okolo 7.30 hod. dňa XX.X.XXXX v motorovom vozidle, v ktorom šiel spolu s poškodeným B. T. na OO PZ M., pri opakovaných osobných stretnutiach s poškodeným B. T. žiadal od tohto vrátenie retiazok a prívessku, ktoré podľa tvrdení obžalovaného mal odcudziť švagor poškodeného B. N., pričom pri týchto stretnutiach po ňom žiadal, aby situáciu riešil, pričom mu uvádzal, že sa mu môže niečo nepekné stať, a to aj jeho rodine, že pozná rôznych ľudí, ktorá mu môžu ublížiť a spôsobiť nejakú ujmu, pričom pri poslednom stretnutí po poškodenom žiadal, aby na polícii uviedol, že B. N. si skutočnosti uvádzané v trestnom oznámení vymyslel, pričom následne poškodený B. T. na OO PZ M. odovzdal jeden kus prívessku v znamení škorpióna striebornej farby a na polícii vypovedal pravdivo, čím vzbudil u poškodeného obavu o jeho život a zdravie, ako aj členov jeho rodiny.

Za to mu podľa § 360 ods. 1 Tr. zákona s použitím § 38 ods. 2 Tr. zákona uložil trest odňatia slobody vo výmere 5 mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona výkon trestu podmienene odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona mu určil skúšobnú dobu v trvaní 12 mesiacov.

Proti tomuto rozsudku, ktorý bol obžalovanému oznámený X.X.XXXX vyhlásením v jeho prítomnosti, zahlásil tento priamo do zápisnice na hlavnom pojednávaní odvolanie proti výroku o vine, ako aj výroku o treste. V dodatočne predložených písomných dôvodoch odvolania uviedol, že súd nepostupoval pri svojom rozhodovaní v zmysle základných zásad trestného konania ustanovených v § 2 ods. 10, 11, 12 Tr. poriadku, nesprávne zistil skutkový stav a uznal ho vinným na základe výpovede B. T. a Y. T., pričom tieto výpovede vyhodnotil jednostranne, pretože v kontexte ostatných vykonaných dôkazov sú tieto výpovede nepravdivé, nejednoznačné a zavádzajúce. Súd neuviedol prečo neuveril jeho výpovedi a výpovedi svedkyne E. O., E. N., J. N., B. T. a listinným dôkazom - prepisom rozhovorov medzi ním a poškodeným. Zdôraznil, že poškodený B. T. vypovedal viackrát, a vždy rozdielne, rozdiel výpovede na hlavnom pojednávaní oproti výpovedi v prípravnom konaní nevedel racionálne vysvetliť, k súdom odstraňovaným rozporom nevedel logicky odpovedať, čo preukazuje nedôveryhodnosť, nepravdivosť a účelovosť jeho výpovede. Poškodený ani nevedel konkretizovať ako sa mu mal obžalovaný vyhrážať, vyjadroval sa vágne, nejasne. Z uvedeného dôvodu bolo nejasné, prečo súd bez iného objektívneho dôvodu uveril svedkyňi Y. T., ktorá pri žiadnom stretnutí obžalovaného s poškodeným nebola. Ďalej uviedol, že skutková veta súvisiaca s konaním dňa 20.1.2012 bola vyvrátená na hlavnom pojednávaní. Skutočnosť, že dňa 20.1.2012 sa poškodenému nevyhrážal telefonicky jednoznačne potvrdili svedkyne E. O. a E. N., ktoré boli pri telefonáte cez hlasitý odposluch. Súd si nepochopiteľne prispôbil skutkový stav v spojitosti so stretnutím s poškodeným dňa 18.1.2012, na ktorom mal byť aj J. N., ktorý však vo výpovedi uviedol, že na takom stretnutí nebol a poškodeného nepozná. Toto bolo potvrdené aj zvukovým záznamom zo stretnutí. Poukázal na to, že nemal dôvod vyhrážať sa poškodenému v januári 2012, lebo

k odcudzeniu došlo okolo Veľkej noci 2011 a jeho družka ešte v roku 2011 podala trestné oznámenie. Napokon aj sám poškodený vo výpovedi priznal, že klamal a vymýšľal si. Obžalovaný poškodeného slušne požiadal, aby vrátil odcudzenú vec, ktorú na sebe nosila Y. T., ale keďže ju sám nevydal, v konečnom dôsledku sa to vyriešilo cestou polície. Uzavrel, že poškodenému sa nevyhrážal, nemal na to dôvod, teda je preukázané, že skutok sa nestal. S poukazom na tieto skutočnosti navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil na nové konanie a rozhodnutie, alternatívne, aby ho spod obžaloby oslobodil.

Proti rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie aj prokurátor, a to do výroku o vine i treste. Po doručení písomného vyhotovenia rozsudku doplnil odvolanie o písomné dôvody. V prvom rade poukázal na to, že obžaloba bola podaná pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr. zákona, ktorého sa mal obžalovaný dopustiť hrozbou násillia za účelom získania odcudzených vecí patriacich jeho družke, ktoré mal odcudziť švagor poškodeného. Jeho konanie teda smerovalo proti osobe poškodeného, ktorý nemal s krádežou nič spoločné. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že išlo o niekoľko stretnutí obžalovaného s poškodeným, nešlo o jednorazové konanie.

Konanie obžalovaného tak splnilo všetky znaky skutkovej podstaty zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr. zákona. Súd vyhodnotil dôkazy správne. Poškodený viackrát zotrval vo výpovediach na vyhrážkach zo strany obžalovaného, pričom istý časový odstup jednotlivých výpovedí poškodeného mohol objektívne zapríčiniť, že poškodený nepoužil tie isté slová na popis detailov. V podstatných okolnostiach skutku (vyhrážkach) vypovedal stále zhodne. Podľa výsledkov znaleckého dokazovania poškodený nemá sklony k vymýšľaniu, k dopĺňaniu detailov, ktoré si nezapamätá, nemá zábrany presne reprodukovat' prežité skutočnosti. Prokurátor tiež poukázal na súvis s trestnou vecou vedenou na Okresnom súde B. pod sp. zn. 6T/38/2013, v ktorej bol V. M. právoplatne odsúdený pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr. zákona, pričom podstatou jeho konania bolo, že prostredníctvom vyhrážok V. N. (matka B. N.) žiadal vrátenie peňazí od B. N.. V tejto veci bol spomínaný aj teraz poškodený B. T., ktorého mal už odsúdený M. spolu s teraz obžalovaným H. a ďalšou osobou navštíviť a pýtať sa na krádež u J.. Výpoveď B. T. v tejto veci o tom, že H. povie, že krádež urobil on s B. N. s cieľom, aby dal H. N. pokoj, sa zhoduje s výpoveďou T. v teraz prejednávanej veci. Teda je zrejmé, že obžalovaný protiprávnym konaním žiadal zabezpečenie vrátenia peňazí od B. N. prostredníctvom tretích osôb. Okolnosť, či došlo alebo nedošlo k odcudzeniu vecí patriacich obžalovanému je nepodstatná pre hodnotenie protiprávnosti konania obžalovaného. Prokurátor navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a uznať obžalovaného vinným zo spáchania zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr. zákona a uložiť mu podmienený trest pri dolnej hranici trestnej sadzby s primeranou skúšobnou dobou.

Na základe podaných odvolaní preskúmal krajský súd napadnutý rozsudok v intenciách ust. § 317 ods. 1 Tr. por., podľa ktorého ak odvolací súd nezamietne odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým podali odvolatelia odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 a po preskúmaní v uvedenom rozsahu dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné, avšak odvolanie okresného prokurátora s poukazom na ďalšie odôvodnenie považoval krajský súd za dôvodné.

Krajský súd na podklade dôkazov vykonaných súdom prvého stupňa v predmetnej veci mal za to, že boli vykonané v takom rozsahu, ako to je nevyhnutné v zmysle ust. § 2 ods. 10 Tr. por. pre správne zistenie skutkového stavu, tiež že prvostupňový súd vykonané dôkazy vyhodnotil spôsobom zodpovedajúcim ust. § 2 ods. 12 Tr. por. a aj po úprave skutku oproti obžalobe dospel k správnym skutkovým záverom, avšak tie nesprávne právne vyhodnotil v súvislosti s právnou kvalifikáciou preukázaného konania obžalovaného.

Aj podľa názoru krajského súdu vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že skutok sa stal tak, ako je uvedený vo výroku rozsudku a že sa tohto skutku dopustil obžalovaný. Aj keď obžalovaný spáchanie skutku popiera, krajský súd, rovnako ako súd prvého stupňa, poukazuje na výpovede poškodeného T. a svedkyne T. a na ďalšie listinné dôkazy nachádzajúce sa v spise. K obžalovaným namietnutej nedôveryhodnosti, nejasnosti, účelovosti výpovede poškodeného krajský súd zdôrazňuje, že neprehliadol rozpory vo výpovediach tohto svedka, ale vzal do úvahy skutočnosť, že ku skutku malo dôjsť v januári 2012, poškodený mal byť opakovane vypočúvaný v tejto veci a súbežne aj v iných

veciach podobného charakteru vo vzťahu k obž. V. M., preto určité rozpory vo výpovediach sú z tohto dôvodu prirodzené, ale pre rozhodnutie vo veci nie podstatné. Podstatné je to, že poškodený vo všetkých svojich výpovediach aj pri konfrontáciách opakovane tvrdil, že obžalovaný sa mu vyhrážal, žiadal od neho vrátenie prívěskov a retiazok a že za týmto účelom došlo k opakovaným stretnutiam, a aj keď presný popis týchto stretnutí nebolo možné už nijakým jednoznačným spôsobom ustáliť, správna bola reakcia súdu prvého stupňa na túto okolnosť, keď niektoré okolnosti žalovaného skutku aj na podnet obhajoby, najmä v záverečnom návrhu pred rozhodnutím upravil a vypustil. Tieto závery súdu prvého stupňa zodpovedajú vykonanému dokazovaniu.

V odôvodnení svojho rozhodnutia okresný súd podrobne v zmysle § 168 ods. 1 Tr. poriadku rozpísal, ktoré konkrétne dôkazy boli v posudzovanej veci vykonané, ktoré skutočnosti z jednotlivito vykonaných dôkazov vyplývali, uviedol, ako vykonané dôkazy hodnotil, ako aj to, na základe ktorých konkrétnych dôkazov ustálil skutkový stav uvedený vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku.

Svedok poškodený B. potvrdil na hlavnom pojednávaní, že k stretnutiam s obžalovaným pri F. v B. došlo, hovorilo sa o ukradnutých retiazkach a prívěsku, obžalovaný mu povedal, aby vec vyriešil, inak sa mu môže stať niečo nepekné, aj jeho rodine, že pozná ľudí, ktorí mu môžu ublížiť, spomínal osobu, ktorá mu môže spôsobiť nejakú ujmu. Rozpory vo výpovedi z prípravného konania súd odstraňoval, poškodený poopravil výpoveď v súvislosti s priebehom stretnutia a použitím motorových vozidiel, rozdielnosť vysvetliť nevedel. Na otázky obhajcu však zopakoval, že k vyhrážkam došlo pri každom stretnutí, obžalovaný povedal, že sa môže niečo zlé stať jemu alebo jeho žene, vyhrážal sa mu osobami, ktoré mu môžu spôsobiť niečo zlé, resp. uvidí, čo tá osoba dokáže. Opakovane potvrdil, že z jeho vyhrážok mal obavu.

Svedkyňa Y. na hlavnom pojednávaní uviedla, že obžalovanému dávala telefónne číslo na poškodeného manžela, manžel jej neskôr povedal, že obžalovaný za ním bol s nejakým pánom, pýtal sa ho na retiazky a vyhrážal sa mu, ale nevedela, či sa týkali retiazok alebo jej brata. Vyhrážky konkretizovať nevedela, nepamätala si ich.

Svedkyňa E. O. na hlavnom pojednávaní uviedla, že je družkou obžalovaného, poškodeného z videnia pozná, avšak ku konkrétnym vyhrážkam obžalovaného poškodenému v telefonických rozhovoroch nevedela nič uviesť, niečo také nepočula.

Svedok PF. na hlavnom pojednávaní vypovedal, k stretnutiu s obžalovaným v prítomnosti svedkovi neznámeho muža, k dôvodu stretnutia obžalovaného s týmto mužom a obsahu rozhovoru sa nevedel vyjadriť.

Svedkyňa G. na hlavnom pojednávaní vypovedala k otázke používania vozidla Peugeot 206 EVČ: KK-XXXXAU obžalovaným i pánom H., obaja pracovali v jej firme.

Svedok M.k na hlavnom pojednávaní tieto skutočnosti potvrdil.

Svedok J. vypovedal na hlavnom pojednávaní, že obžalovaného pozná, sú v priateľskom vzťahu, vedel, že má k dispozícii vozidlo Peugeot 206, s obžalovaným pri nákupnom stredisku F. v B. určite nebol, nepamätal si na stretnutie, pri ktorom by boli obžalovaný a poškodený spolu, mal ale vedomosť, že medzi nimi malo ísť o nejaké retiazky, ktoré patrili obžalovanému, ale bližšie sa nevedel vyjadriť.

Svedkyňa E. N. na hlavnom pojednávaní uvádzala okolnosti týkajúce sa zistení, že manželka poškodeného mala na krku retiazku s prívěskom, ktorý hneď spoznala, vedela, že patril E. O., že jej boli ukradnuté z bytu niekedy v roku XXXX, toto jej oznámila. Uviedla, že bola u E. O. pri telefonickom rozhovore obžalovaného s poškodeným a pri hlasitom odposluchu počula, že sa bavili slušne, rozprávali o nejakých retiazkach, obžalovaný žiadal ich vrátenie, osobne nepočula, aby sa obžalovaný vyhrážal poškodenému.

Napokon sám obžalovaný potvrdil, že k niekoľkým stretnutiam s poškodeným došlo, potvrdil, že obsahom rozhovorov boli ukradnuté retiazky a prívěsok, že ich chcel späť. Popieral však vyhrážky poškodenému.

Obžalovaný zdôrazňoval dôležitosť nahrávok, ktoré mal si z uvedených stretnutí s poškodeným urobiť. Prepis týchto nahrávok tak, ako ich označil obžalovaný, sa nachádzajú v spise. Ako dôkaz ich súd prvého stupňa odmietol a ani krajský súd nepovažoval za potrebné a nevyhnutné pre ustálenie skutkového stavu tento dôkaz vykonať, a to z uvedených dôvodov. Obžalovaný síce konštatuje, že má možnosť nejakú zvukovú nahrávku dodať, no predložený bol len prepis týchto nahrávok z nejakých troch stretnutí. Nie je evidentné, či tých stretnutí nebolo viac, či je obsah týchto stretnutí prepísaný oproti zvukovému záznamu presne a či nedošlo k nejakým jeho úpravám. Aj keby tento dôkazný prostriedok skúmal a aj touto alternatívou sa krajský súd zaoberal, podľa názoru krajského súdu by to nemalo podstatný vplyv na závery vykonaného dokazovania a aj bez tohto dôkazu bolo možné objektívne skutkový stav ustáliť. Nie je možné navyše vylúčiť, že tie nahrávky nie sú kompletné, že došlo k nejakému inému stretnutiu, kde tieto vyhrážky mali odznieť, resp., že tá nahrávka nezachytáva stretnutie od jeho úplného začiatku, do úplného konca so všetkým, čo tomu mohlo predchádzať alebo nasledovať. Navyše nahrávky (ich prepisy) si krajský súd prečítal, a konštatuje, že podľa ich obsahu ťažko uveriť tvrdeniu obžalovaného uvedenému v dôvodoch odvolania, že slušným spôsobom žiadal od poškodeného vrátenie predmetných retiazok, a to vzhľadom na výrazne vulgárny obsah celého prepisu, pričom jednotlivé detaily predloženého prepisu skôr vylučujú, že by tento dôkaz, ak by bol v konaní vykonaný, by obžalovaného vyviňoval. Krajský súd neprehliadol ani tú okolnosť, ktorá bola uvedená už v rozhodnutí Krajského súdu v Prešove sp. zn. XTo 41/13 a plynie zo spisu 6T 38/13, že obžalovaný sám pred policajtom uviedol: „...svedkovi B. N. som naozaj povedal, že pokiaľ mi do pondelka nevráti retiazky, tak ho zbijem“.

Za takýchto okolností, majúc za preukázané, že poškodený na svojich výpovediach zotrval a podporne na to vypovedala aj jeho manželka, svedkyňa T. v nadväznosti na znalecký posudok znalkyne B. G. B., podľa ktorého poškodený nemá poruchy vnímania, pamäťové schopnosti sú priemerné, je orientovaný v realite, dokáže si zapamätať podstatu prežitých udalostí, nemá tendenciu dopĺňať nezapamätané detaily, nemá patologické sklony k vymýšľaniu udalostí, nemal krajský súd pochybnosti o správnosti súdom ustálených skutkových záverov.

Následne musel krajský súd konštatovať, že zistený skutok tak, ako je uvedený vo výroku rozsudku súdu prvého stupňa, obsahuje prvky hrozby násilím, pričom účelom tejto hrozby bolo donútiť inú osobu niečo konať. Obžalovaný hrozil poškodenému násilím, ktoré by pochádzalo od iných osôb, a tým ho nútil zabezpečiť vrátenie retiazok a privesku.

Podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona kto iného násilím, hrozbou násillia alebo hrozbou inej ťažkej ujmy núti, aby niečo konal, opomenul alebo trpel potrestá sa odňatím slobody na dva roky až šesť rokov.

Vo vzťahu k právnej kvalifikácii konania obžalovaného musel krajský súd plne prisvedčiť odvolacím námietkam prokuratúry, lebo evidentne konanie obžalovaného smerovalo od počiatku k tomu, aby mu boli vrátené retiazky a privesok, vedel, že poškodený T. svojím vplyvom na T. a na N. môže zabezpečiť vrátenie týchto retiazok a tak poškodeného žiadal pod hrozbou násillia, aby tieto veci zabezpečil späť. Z tohto dôvodu sa krajský súd nestotožnil s kvalifikáciou konania obžalovaného ako prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zákona súdom prvého stupňa, ktorý v ňom nevzhladol kvalifikované nútenie aj s hrozbou násillia zo strany obžalovaného s cieľom zabezpečenia vrátenia odcudzených predmetov za preukázané. Aj podľa názoru krajského súdu došlo konaním obžalovaného popísaným v skutku rozsudku k naplneniu pojmových znakov skutkovej podstaty zločinu vydierania v zmysle § 189 ods. 1 Tr. zákona..

Vzhľadom na uvedené musel krajský súd podľa § 321 ods. 1 písm. d/, e/ Tr. poriadku zrušiť na základe odvolania prokurátora napadnutý rozsudok v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 3 Tr. poriadku, vzhľadom na správne zistený skutkový stav, uznal obžalovaného vinným zo spáchania zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr. zákona.

Pri rozhodovaní o druhu trestu a jeho výmere pri existujúcej povinnosti podľa § 38 ods. 2 Tr. zákona prihliadať na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, zohľadnil skutočnosť, že nezistil u obžalovaného ani priťažujúcu, ani poľahčujúcu okolnosť.

Obžalovaný síce prišiel v minulosti do rozporu so zákonom, podľa odpisu registra trestov bol dvakrát súdne trestaný, v oboch prípadoch mu bol uložený trest odňatia slobody, ktorého výkon bol odložený

na skúšobnú dobu a v oboch prípadoch sa osvedčil, preto sa na neho hľadí, akoby nebol odsúdený, preto tieto odsúdenia krajský súd nevyhodnotil ako priťažujúcu okolnosť. Na druhej strane nezistil ani žiadnu poľahčujúcu okolnosť na strane obžalovaného, lebo nemožno konštatovať, vzhľadom na už zistené predchádzajúce odsúdenia, ktoré pri hodnotení osoby nemohol prehliadnuť, že viedol v minulosti riadny život. Za takejto situácie pri zákonom stanovenej trestnej sadzbe 2 až 6 rokov, krajský súd uložil obžalovanému trest odňatia slobody v trvaní 2 rokov, teda úplne na dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby. Zohľadnil práve tie okolnosti, ktoré boli zo strany obžalovaného namietané, evidentne k odcudzeniu predmetných remiziek došlo, podozrenie, ktoré mal obžalovaný, bolo zrejme dôvodné, ale v právnom štáte nie je možné takýmto individuálnym spôsobom a hrozbami vymáhať plnenie práva. Aj keď je to ľudskej povahe v istej miere prirodzené, nie je to zákonom dovolené. Uložený trest bol obžalovanému podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona podmienene odložený na skúšobnú dobu, ktorú krajský súd určil v minimálnej možnej miere, a tá je v § 50 ods. 1 Tr. zákona stanovená v trvaní 1 roka. V prípade, že by sa obžalovaný počas 1 roka od právoplatnosti tohto rozhodnutia počas plynutia skúšobnej doby dopustil nejakej trestnej činnosti, bude musieť byť tento trest premenený na trest nepodmienečný. Takýto trest, podľa názoru krajského súdu, je trestom zákonným, primeraným, zodpovedajúcim zásadám pre ukladanie trestu a zohľadňuje účel trestu (§ 34 Tr. zákona).

Vychádzajúc z vyššie uvedeného krajský súd postupom podľa § 321 ods. 1 písm. d/,e/ Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu, napravil konštatované pochybenie súdu prvého stupňa pri kvalifikácii skutku, rozhodol o treste a podľa § 319 Tr. poriadku nedôvodné odvolanie obžalovaného zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.